

Henningsen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag. Naar der forelægges Rigsdagen et saadant Lovforslag, maa jeg forstaa det som en Erkendelse fra Indenrigsministerens Side af, at den nuværende Aldersrentelov ikke er tilstrækkelig overfor de gamle, daarligt stillede Aldersrentenydere. Det forekommer mig ogsaa, at der i Fremsettelsen af dette Lovforslag ligger en Erkendelse af, at det radikale Venstre var inde paa det rigtige, naar vi i Udvalget foreslog, at der udover den faste Aldersrente skulde skabes Mulighed for, at Kommunalbestyrelserne kunde skønne og give et yderligere Beløb, hvor særlig vanskelige Forhold var til Stede. Under Udvalgsforhandlingerne blev det hurtigt klart, at det var umuligt for Rigsdagen at blive enig om saa høje Takster, at de kunde siges at være tilstrækkelige overalt, en Opgave, som jeg for mit Vedkommende ogsaa anser for næsten uløselig, fordi der er saa umaadelig stor Forskel paa de gamles Stilling under Hensyn til, i hvilken Kommune de opholder sig, samt under Hensyn til deres Svagthed og andre Forhold. Det, som sker nu, er, at Indenrigsministeren bemyndiger Kommunen til udover den faste Aldersrente at yde et Brændselstilskud, ganske vist saaledes, at Kommunen selv skal betale, hvad det koster. Nu bliver der imidlertid nedsat et Udvalg, og et af de Spørgsmaal, som sikkert vil komme frem i Udvalget, er, om den paagældende Kommune kan vente Refusion fra Forsørgelseskommunen og Staten af de Brændselsbeløb, som her ydes. Ellers sker der jo dette, at der paa ny overføres Udgifter fra Staten til Kommunen.

Om selve Lovforslaget skal jeg ikke sige meget. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har peget paa, at det kunde være en Fordel, at der ogsaa aabnedes Adgang for Kommunerne til at udrede Brændselshjælpen kontant, saa at den ikke afgjort skulde ydes in natura. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at det for Københavns Kommune vilde volde umaadelige Vanskeligheder for Tiden at levere Brændsel overalt in natura; der er jo her i Københavns Kommune mellem 21 000 og 22 000 Aldersrentenydere. Jeg vil imidlertid tro, at dette Punkt hører til dem, der kan ændres i Udvalget.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa det lidt uheldige, der er ved den Fordeling, der foreslaas, naar der tales om Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, i hvilke der er 2 000 Indbyggere eller derover. For-

holdet burde være det, at hvor en bymæssig Bebyggelse i en Landkommune ligger lige op ad en Købstad og for saa vidt er en Del af Købstaden, burde de Takster, der gælder for vedkommende Købstad, ogsaa gælde for vedkommende Bebyggelse i Landkommunen uden Hensyn til, om der i denne Bebyggelse findes 2 000 Indbyggere. Den Form, der paa dette Punkt er anvendt i Lovforslaget, er imidlertid den samme, der er anvendt i selve Aldersrenteloven, og der er derfor ingen Grund til at bebrejde den højtærede Indenrigsminister dette Forhold; jeg vil blot haabe, at vi, naar vi en Gang faar selve Aldersrenteloven til Revision, faar ogsaa dette Forhold ændret saaledes, at disse bymæssige Bebyggelser, der ligger umiddelbart op til en Købstad, overalt kan faa samme Takster, som den paagældende By har. — Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg kan takke samtlige ærede Ordførere for det Tilsagn, de her har givet om at medvirke til, at Lovforslaget hurtigt kan gennemføres i den høje Rigsdag. Jeg maa rigtignok tilstaa, at denne min Tak, for saa vidt angaar det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, hviler paa et noget køligt Grundlag, idet det ærede Medlem jo meddelte mig, at naar denne Lov var kommet igennem Rigsdagen, vilde der ikke være ret meget tilbage af Indenrigsministerens Paragraffer. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem skal benytte denne Lejlighed til paa ny at støde i sin specielle Aldersrente-Basun, det undres jeg slet ikke over, det er hans daglige og kære Beskæftigelse, men jeg tror dog, at hvis det ærede Medlem ønsker, at de gamle skal faa Brændselshjælp i en nær Fremtid, skal han tage Instrumentet fra Munden og beskæftige sig med den Sag, der her foreligger. Det tror jeg, det ærede Medlem vil være nødt til, hvis han i det hele vil yde sit Bidrag til denne Sags snarlige Ordning. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at mine Paragraffer vil han i alt væsentligt genfinde i Loven, dersom Lovforslaget overhovedet ophøjes til Lov — ikke de Bestemmelser, som han paa egne og sin Gruppes Vegne forleden Dag forelagde det høje Ting til Løsning af denne Sag.

Det ærede Medlem mener, at gennem det foreliggende Forslag er det understreget, at de gamles Stilling ikke er saa god, som den burde være. Det er altsaa